

Benvolgudes senyores... senyors,

És una gran responsabilitat per mi, ésser aquí per parlar del sector del metall a les comarques gironines.

No és gens fàcil fer un parlament i amagar la profunda preocupació per la situació que ens afecta. Podríem comparar-ho a un estat de setge. Tots estem assetjats: administracions, treballadors, empresaris... institucions... Entre tots hem de trobar la manera de trencar-lo i obrir una sortida. Tots hem estat encerclats per una situació econòmica d'ofec.

Els mitjans ens recorden contínuament el terrabastall d'incidències que dia a dia anem patint: Nissan vol acomiadar 20.000 treballadors a tot el món, tal empresa ha presentat concurs, l'altre un ERO, aquella ja n'ha acomiadat no sé quants.. i així... dia a dia. I el cercle es va estrenyent... Sembla un concurs per veure qui n'acomia més, com si a nosaltres, els empresaris, ens hagués de produir alguna satisfacció... Però si precisament el que volem és produir, donar rendibilitat a les nostres activitats. Jo el que vull i desitjo es mantenir la meva plantilla intacta, això voldria dir que tot va bé... I si no... mirem 2 anys enrera: tots ens barallàvem per aconseguir un professional mecànic, electricista... i ens vàrem veure obligats a cercar-los a altres indrets per poder mantenir les nostres activitats productives. No és això una prova de que els primers interessats som nosaltres?

Quina confiança ens dona escoltar i llegir diàriament aquestes informacions?

I se'm fa més difícil encara, quan a més d'espectador, em veig un candidat favorit a ser actor de la situació: és trist i depriment veure com companys empresaris que han liderat el mercat i que han estat un model empresarial estan a la corda fluixa, si cauen o no cauen...

De fet, tots érem conscients que alguna cosa havia de passar.... Fa us mesos, era en boca de tots, de molts ciutadans preocupats per una sensació de fals benestar econòmic, no veien clar tant hiperconsum... però ningú posava fre: els bancs emergien imponents concedint crèdits sense massa restriccions i els governs mirant cap un altre costat s'omplien la boca contents dient l'economia gaudia de molt bona salut.... Si... si....

Els governs ens han defraudat amb la seva gestió. No han afrontat la realitat. Han amagat allò que fa temps els ciutadans ja evidenciàvem i ara... "tots correm-hi".

Els sector del manteniment i comerç d'automoció i embarcacions que a Girona estem agrupats com un sol col·lectiu, estem vinculats directament a uns productes que desperten passions entre els usuaris: els cotxes i les embarcacions. El vehicle constitueix una eina per a les empreses per a la seva logística; i per als treballadors que necessiten desplaçar-se per a la realització de les seves tasques personals i professionals.

En l'àmbit nàutic afecta el sector turístic, molt arrelat al nostre litoral i que constitueix una via d'esbarjo per als ciutadans i un motor econòmic importantíssim. Aquests sectors ocupen un gran nombre de persones, atès que en depenen un nombre important d'activitats complementàries: esport, turisme, activitats nàutiques, hosteleria i restauració, activitats lúdiques.... És a dir a més de les 6000 persones que en depenen directament hi hem de sumar un nombre important que corresponen a totes aquestes altres activitats.

Malgrat la resistència de les administracions a admetre la mala salut econòmica, la realitat és la que és i les xifres canten per si soles; una davallada important en les vendes de cotxes, motos, vehicles industrials, embarcacions... A més a més les previsions que circulen en relació a un presumpte augment del sector serveis, de les reparacions, no es compleixen: els usuaris no tan sols no compren vehicles nous sinó que es limiten a reparar

mínims, el just i necessari; els clients que tenen embarcacions no s'atreveixen a contractar la retirada de les embarcacions de l'aigua i el seu hivernatge i esperen... Tot això comportarà conseqüències importants: inseguretat d'alguns vehicles, deteriorament d'embarcacions... que a la llarga acabaran esdevenint en més perjudicis econòmics: els efectes podrien no ser reparables.

Les empreses, però continuem rebent les pressions de les administracions: ajuntaments, treball i seguretat social, Indústria, noves legislacions per reclamar més restriccions i la imposició de més taxes, o l'augment de les actuals... Tot això ens sotmet a un ofec constant.

Davant de tot això, els empresaris hem decidit emprendre accions reivindicatives a través de les associacions que ens representen per reclamar solucions i mesures que permetin superar l'actual situació, salvar les empreses i els llocs de treballs que ocupen i generen.

Com a conseqüència em permeto modestament representar-los i formular les següents demandes:

1. Substituir el *Plan Vive* per ajuts directes i reformar l'Impost de matriculació.

Considerem que el *Plan Vive*, tot i les modificacions, no només no ajuda el sector sinó que el perjudica. Perquè es tracta d'una fórmula massa complicada, perquè només ajuda a la compra a aquells que trien la via de l'endeutament (és a dir, que no posa en circulació els diners de qui els té estalviats) i perquè perjudica els ingressos dels concessionaris.

Respecte a l'impost de matriculació, rebutgem totalment l'encariment en les motocicletes. La seva aplicació ha suposat sens dubte l'ofegament d'un sector que ja va patir efectes negatius, amb les modificacions del carnet de conduir. La nova imposició ha estat un desastre.

2. Exigir que els plans de liquidesa atorgats a la banca espanyola arribin a Pymes i particulars.

Es requereix amb urgència la concessió de crèdit a empreses i particulars. En el primer cas, resulta del tot imprescindible per a la subsistència diària de les empreses del sector. I en el segon dels casos, resulta necessària per permetre als particulars l'accés a la renovació dels seus vehicles o a la reparació dels que ja tenen. En aquest darrer supòsit, el crèdit per a reparar redundarà en la millora de la seguretat vial i en el descens de l'accidentalitat.

A més a més hem de tenir en compte que la salut econòmica de les empreses: evitar impagats i reactivar la confiança en el consum contribuirà en la recuperació de la circulació de diner i com a conseqüència que continuï el moviment econòmic i no s'aturi el cicle.

3. Establir la competitivitat com a fita per a superar la crisi.

La retribució salarial s'ha d'adaptar a una escala en la que s'introdueixin les variables qualitatives i quantitatives que permetin als treballadors el desenvolupament de les seves pròpies qualitats i expectatives professionals.

4. Potenciar els cicles formatius de la Formació Professional.

S'han d'actualitzar els temaris formatius adequant-los a la realitat productiva de les empreses i professionalitzar l'ensenyament.

5. Reduir la pressió legislativa i establir pautes de tolerància en aquells complimentes que no afectin ni la seguretat de les persones, la seguretat i la salut laboral , ni tampoc el frau fiscal.

Ja he expressat la preocupació que sentim davant d'aquesta pressió i el nombre de legislacions vigents i les que es van

aprovant que suposen la imposició de noves restriccions en matèries de compliment.

Les empreses en aquest moment no poden afrontar més inversions econòmiques. En general el sector mostra una voluntat de compliment manifestat. No obstant això estan ofegades per un gran nombre de legislacions que suposen una despesa fixa en consultores i/o en recursos humans propis important: protecció de dades personals, documentació en prevenció de riscos, gestió mediambiental, llicències, instal·lacions elèctriques i baixa tensió... indústria.

No es tracta d'un alliberament indiscriminat, però si l'aplicació d'uns criteris de tolerància davant d'aquelles empreses que posin de manifest i justifiquin el seu esforç continuat i que els incompliments no afectin la seguretat i la salut de les persones i no suposin frau fiscal.

Però alguna cosa n'haurem de treure de tota aquesta situació. Se'm va demanar que parli en clau positiva. Encara que complicat, i donant-hi la volta, he fet les següents reflexions:

- L'Enciclopèdia Catalana defineix Econòmicament la crisi com una Pertorbació de l'activitat econòmica per raons inherents al seu funcionament. Com a definició general diu que la crisi és una Situació circumstancialment dolenta o difícil d'una persona, una empresa, un afer, una política, etc La lectura positiva i optimista és que circumstancialment ho limita en el temps i per tant no pot durar molt. D'altra banda si la causa és inherent al funcionament, només cal que diagnostiquem correctament en el temps més breu possible

El diagnòstic i les mesures ja les hem posat sobre la taula. Ja només falta aplicar-les. Que esperen els nostres governants per estudiar-les i aplicar-les?

- Diuen que l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades en la mateixa pedra. Espero que no sigui així, i que tots: sobretot els que ens administren prenguin nota per que això no torni a passar i siguin capaços de fer previsió per afrontar aquestes situacions.

No hi ha dubte que aquesta experiència ha de servir per enfortir-nos. Hem de ser capaços d'aixecar-nos i engegar de nou el motor econòmic del nostre país.

I per acabar, espero que aquest acte d'avui serveixi per alertar les administracions i la societat de la necessitat de col·laboració i participació de tots per sobreviure a aquest desastre: No hi ha empresa sense treballadors, però tampoc hi ha treball sense empreses. I si no hi ha empreses, no hi ha ni treballadors que tributin, ni empreses que tributin.

El nostre tarannà com a catalans ha estat sempre el de lluitadors, emprenedors amb el seny i la rauxa equilibrats, que volem mantenir les nostres indústries. Perquè un país sense indústries que produeixin i empreses que ocupin persones està condemnat al més trist fracàs. Si no hi posem fre, això és el que estem construint. Les indústries se'n van... només queden activitats de comerç i serveis... Això és el que realment volem? Això és el que volen els nostres governs?

Que en prenguin nota els nostres polítics, que deixin de marejar la perdiu, que afrontin la situació real que escoltin les nostres propostes i que ens deixin fer la nostra feina: ser empresaris, mantenir la rendibilitat de les nostres empreses, ocupar persones i produir en el nostre país.

Moltes gràcies.